

JAN STEHLÍK ST. JOHNNY

NEJEN O HUDBĚ,
HUDEBNÍCH NÁSTROJÍCH,
ALE I O HUDEBNÍ
ELEKTROTECHNICE...

PO TĚMĚŘ DVOU DESÍTKÁCH LET, KDY JSEM STÁL NAPŮL JEDNOU NOHOU V **BLUES** A TOU DRUHOU PROŠLAPÁVAL RŮZNORODÉ STYLY, JSEM NARAZIL NA ČLOVĚKA, KTERÝ STOJÍ V TOMTO STYLU **NAPLNO** A HNED OBĚMA NOHAMA NAJEDNOU.

Myslím si, že jde o výjimečného hudebníka s autentickým zvukem, hrou na kytaru, zpěvem a barvou hlasu. Jeho kapela má za sebou tři CD a potkáte ji v klubech a na festivalech v Čechách i v zahraničí.

Touto zajímavou osobností je Jan Stehlík, tedy zkráceno příjmení a přeloženo křestní „St. Johnny“. Hudba, kterou hraje, se nazývá „Jump Blues“. Na jeho koncertech pochopíte, že blues nejsou jen pomalé písně o tom, jak vás opustila přítelkyně, že nemáte na nájem, nebo že v pondělí je mlha... Naopak! St. Johnny roztancuje diváky a baví je svou „Jump Blues“ jízdou. V Honzově hře na kytaru nezaslechnete náhodné projíždění pentatoniky, jeho hra – to jsou porce autentických licků a melodií. Také jeho kapela nehraje na náhodu a ctí čistotu stylu.

Jan Stehlík ovšem není „pouze“ umělcem, jehož jedinou vášní by byla hra na kytaru, zpěv a psaní textů. Honza je také velmi technicky erudovaným člověkem, který se již několik let věnuje konstrukci a úpravě kytarových zesilovačů. A právě s takovouto porcí dovedností se nám jevil jako vhodný kandidát pro interview do našeho časopisu...

Honzo, jak ses dostal k muzice?

Pocházíš například z muzikantské rodiny?

Ano, už můj děda byl profesionální muzikant. Za války hrál na baskřídlovku u cirkusu, dále hrával profesionálně v jednom z lázeňských orchestrů ve Františkových Lázních. Ještě ve svých pětadesáti letech se začal učit na saxofon. Také moji oba rodiče hrají na kytaru a zpívají, takže hudba byla součástí mého života už od dětství.

Kdy jsi začal hrát na kytaru? Bylo tvým prvním stylem právě blues? A od kdy vlastně zpíváš?
Bylo mi asi patnáct let, když jsem mezi tátovými deskami objevil LP „Big Bill Broonzy – Live In Copenhagen 1956“. Atmosféra těchto nahrávek mě ke kytáře přitáhla natolik, že jsem si vysnil, že jednou budu také takhle hrát. Takže ano, hned od začátku to bylo blues a countryblues.

Dlouho jsem v řadě kapel plnil pouze funkci kytaristy. Poslední z nich byla John Slim Blues Band – skupina vedená vynikajícím holandským kytaristou a zpěvákem Johansonem Houtbrakenem. Byl to velký dobrodruh, a z Čech zmizel prakticky ze dne na den. Po jeho odchodu jsem kapelu převzal já, přejmenoval ji na St. JOHNNY a tehdy jsem také začal zpívat. Psal se rok 2006.

Jaké jsou Tvoje domácí a zahraniční vzory? Máš na mysli zpěváky i hráče na kytaru...

Ze sólo hráčů jsou to především Big Bill Broonzy, Mississippi John Hurt a Lightning Hopkins. Z kapel, které mne hodně inspirují, bych rád uvedl seskupení kolem lidí, jako jsou Hollywood Fats, Kid Ramos a James Harman – tedy kalifornská bílá jump bluesová scéna. Z původních jump blues kytaristů 50. let bych rád zmínil např. jména T-Bone Walker a Pee Vee Crayton. Speciální místo v mé sbírce nahrávek má překvapivě ale i Johnny Cash. Líbí se mi přímočarost jeho hudby.

Mohl bys našim čtenářům žánr jump blues více přiblížit (z muzikantské perspektivy)? Co je pro tento styl charakteristické (třeba i z pohledu kytaristy)? Dokázal bys říci, proč by se o jump blues měli hudebníci zajímat?

Jump blues vzniklo ve 40. letech v Kalifornii, proto se někdy též nazývá i delším názvem „west coast jump blues“. Je to veselejší a rychlejší forma blues, často s dechy a pianem, jejímž cílem je lidi pobavit a roztancovat, ne rozplakat. Jako příklad bych uvedl např. písně Caledonia (Louis Jordan) a Strollin' With Bones (T-Bone Walker). V bílém jump blues pak často dechy supluje foukací harmonika. Kytarová sóla i doprovody jsou na hranici blues a swingu.

ROZHOVOR
S JUMP BLUESOVÝM
KYTARISTOU A ZPĚVÁKEM

Autor rozhovoru: Zdeněk „Wimpy“ Tichota

Baskytarista působící v různorodých hudebních seskupeních. Kromě domácího samostudia hudbu nikdy nestudoval, k čemuž se hrdě hlásí.

Foto: Zdeněk Zrůst

Sóla jsou poskládána z melodických rífů, často prokládaných akordovými akcenty. Jump blues určitě může inspirovat řadu hudebníků svou hravostí, nadhledem a pozitivní energií. Přestože je řada jump bluesových písní na tři nebo čtyři akordy, používají se jejich nesčetné obměny, např. „šestky“, „devítky“, „jedenáctky“, „třináctky“, dim, jejich posuny, a každý si tak může při poslechu rozšířit akordovou zásobu a osvojit různé akordové melodické postupy. Hodně se klade důraz na melodii, a také na vzájemnou souhru kytary a dechů nebo harmoniky.

Myslíš si, že dnes blues patří k oblíbeným žánrům také mladší generace hudebníků?

Nepochybně ano. Blues má v sobě něco, co nikdy nezestárne, a stále se objevují noví mladí hudebníci, kteří se jeho pomocí vyjadřují, přestože je to styl starý už skoro sto let.

Jak tedy vypadají tvá živá vystoupení? Hraješ sám nebo s kapelou?

Obojí. Má sólo vystoupení mají podobu recitálu, ve kterém je více prostoru pro vyprávění o jednotlivých skladbách. Sólo hraní je samostatná disciplína, kdy na kytaru hraji palcem basovou linku a dalšími dvěma prsty doprovod – vyhrávky a sóla, tedy tzv. „fingerpicking“. V tomto duchu jsem nahrál s „foukačkářem“ Charliem Slavíkem v roce 2008 svou první desku „These Times Are Gone“. Naproti tomu festivaly a větší kluby hrávám především s kapelou. Jak víš, tak mi osud celkem nedávno přihrál nové vynikající spoluhráče, takže i hraní s kapelou je pro mne potěšením.

Zmínil ses o vyprávění o jednotlivých skladbách...

Je pro tebe „příběh“, který stojí za každou skladbou (a jeho sdílení s tvým publikem) důležité?

Povyprávět publiku v písních svoje příběhy, vtáhnout je do děje a udržet si pozornost je to nejdůležitější. A to vše tak, aby to vypadalo jako ta nejlehčí a nejsamozřejmější věc na světě. Publikum chce potěšit. Když je na hudebních i publiku vidět, že se baví, pak je to ten správný večírek. Když tohle frontman umí, tak je to teprve profesionál. Proto píšu i svoje věci, vše jde pak snáze, když zpívám o svém životě. Sóla na kytaru a zvuky kytar jsou až na dalším místě.

Podle čeho si vybíráš své spoluhráče?

Vybírám si hráče a osobnosti, se kterými si rozumím, a kteří si můj styl užívají a drží se ho.

Na koncertech hraješ své vlastní věci, a nebo převzaté skladby?

V roce 2009 jsem nahrál desku „Picture Of My Life“, na které je deset mých autorských písniček a většinu z nich dodnes hraji i naživo. V současné době mám už skoro pohromadě materiál na další autorskou desku. Tyto písně pak na koncertech doplňuji tradičními.

Foto: Julie Hojdová

S Janem Stehlikem působí nyní ve skupině St. Johnny také autor rozhovoru – baskytarista Zdeněk „Wimpy“ Tichota (zcela vpravo) a bubeník Pavel Plánka.

Kde bereš inspiraci pro psaní vlastních textů?

Píšeš texty česky nebo anglicky?

Všechny texty píšu v angličtině, je pro mé ucho v tomto stylu nejpřirozenější. V textech se odráží můj pobyt v USA, trable s bývalými přítelkyněmi, a také můj současný spokojený rodinný život. Blues s veselým textem není mnoho, ale já jich několik napsal.

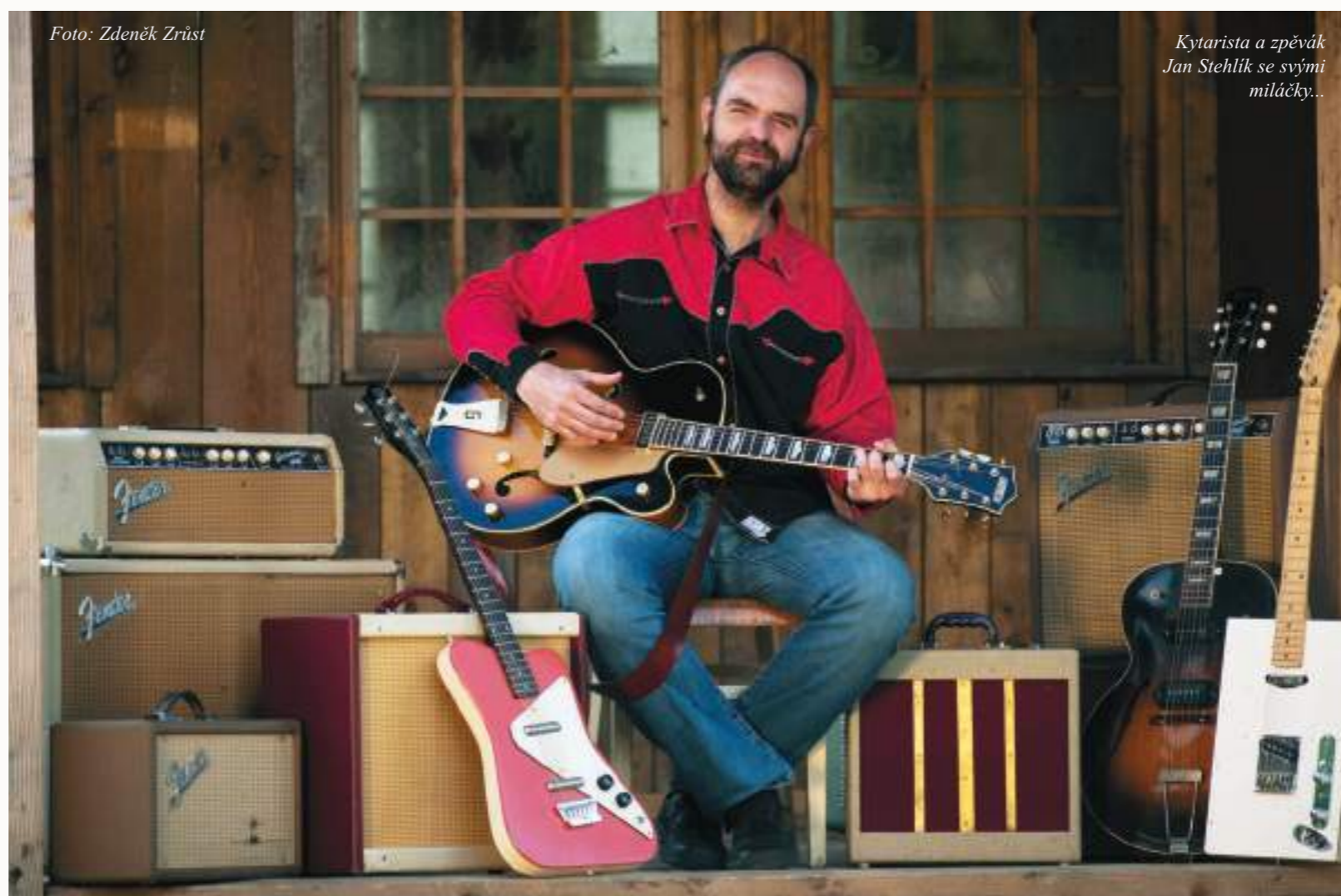
Myslíš si, že autor bluesových textů musí mít takřkající „již něco odžito“, aby jeho tvorba byla kvalitní, respektive „uvěřitelná“ či „autentická“?

Autor textů jakékoliv hudby musí vědět, co chce říct, a jaká slova zvolit, co je na příběhu to zajímavé, z jaké strany se na to podívat. A tomu samozřejmě jenom prospěje, když má autor něco prožito.

Můžeš nám prozradit, s jakými zajímavými hudebními osobnostmi jsi v minulosti spolupracoval (u nás i v zahraničí)?

Velmi mne ovlivnil první opravdový bluesman, kterého jsem slyšel naživo, a to byl již zmíněný holandský hudebník John Slim Houtbraken. Jeho hra měla neuvěřitelný drive a opravdovost. Velkým přínosem pro mě bylo mé občasně hostování během mého pobytu v USA, kde jsem rok myl nádoby v restauraci ve státě New Hampshire. Každý pátek a sobotu tam měli kapelu, jako pozornost pro hosty – většinou bluesovou. Když jsem si po pár měsících našel

Foto: Zdeněk Zrůst

Kytarista a zpěvák Jan Stehlik se svými miláčky...

a koupil svého prvního Fendera Stratocastera, zúčastnil jsem se jako host některých vystoupení. Vzpomínám si například na úžasného bostonského kytaristu a zpěváka jménem Tim Pike, který mne jako hosta uvedl ve skladbě Born Under The Bad Sign.

Později jsem se svou kapelou dva roky po sobě (2010, 2011) doprovázel na turné amerického country zpěváka Brenta Moyera. Vystoupili jsme například na country festivalu v Rakouském Bad Ischlu. Brent Moyer hraje a zpívá na Broadwayi v muzikálu Walk The Line postavu Johnnyho Cashe, takže jsme do programu zařadili i několik písní od mého oblíbence. Bylo to opravdu potěšení, přestože jump bluesové písně jsme hráli asi jen dvě.

V roce 2012 pak pro mne byla důležitá aktivní účast na nahrávání desky afroamerické zpěvačky Juwany Jenkins, které vedl Jan Kořínek. Při nahrávání se řešili takové detaily, které jsem do té doby pouze tušil...

Například?

Například to, jak moc shuffle otevřít nebo zavřít, délky tónů na basu, rytmické posuny jednotlivých hráčů v kapele a podobně. K této spolupráci mne vyzval Charlie Slavík, který již několik let hostuje na řadě mých koncertů

„JUMP BLUES JE VESELEJŠÍ A RYCHLEJŠÍ FORMOU BLUES, ČASTO S DECHY A PIANEM, JEJÍMŽ CÍLEM JE LIDI POBAVIT A ROZTANCOVAT, NE ROZPLAKAT. [...] V BÍLÉM JUMP BLUES PAK ČASTO DECHY SUPLUJE FOUKACÍ HARMONIKA.“

a všech deskách. Hraje výborně a stylově na foukací harmoniku – nástroj, který je pro bílé jump blues velmi typický, takže s ním zvuk mé kapely získává další autentický prvek.

Kdy ses začal aktivně věnovat hudbě, kterou hraješ v současnosti, tedy blues padesátých let? Mohl bys popřemýšlet nad tím, co ti tento hudební žánr dal?

K jump blues mne přivedlo CD kapely Hollywood Fats Band, na kterém je zachycena velmi působivá kombinace swingujících důrazných rytmiky, živelných melodických vyhrávek nakreslené kytary a harmoniky, a energického křičeného zpěvu. Jump blues mě okouzilo natolik, že jsem od té doby do svého repertoáru začal zařazovat víc a víc takovýchto věcí. Baví mě na něm jeho pozitivní energie. Nejedná se tedy o pomalé a smutné písně, jak si mnoho lidí blues představuje.

Posloucháš i jiné styly?

Kromě blues poslouchám například i Johnnyho Cashe, Neila Younga, Calexico, Boba Dylana, Johna Fogertyho a mnoho dalších.

Jak bys charakterizoval sám sebe jako kytaristu?

Existují nějaké herní techniky, které máš v oblíbě a často je používáš?

Jsem dost konzervativní a držím se stylu. Mojí zvláštností je nejspíše právě již zmiňovaný fingerpicking.

Máš kromě muziky a vášně pro stavbu a úpravu kytarových aparátů i jiné hobby?

Ano, baví mě hlavně turistika. Pokud zbývá čas, tak vyrážíme s rodinou na různé výlety. Líbí se mi Český ráj a Českosaské Švýcarsko.

Více o skupině St. Johnny naleznete na stránkách: www.stjohnny.cz

Foto: Zdeněk Zrůst

Pojďme se tedy věnovat Tvému nástrojovému vybavení. Jaké například používáš kytary?

Klasický kytarový jump bluesový zvuk nejsnáze dostaneme z lubovky se „singl“ snímači, například z kytar Gibson ES-5 s třemi snímači P-90, nebo Harmony Espanada H63, když zvolíme krkový snímač a trsátkem hrajeme hodně blízko kobylce. Dalšího klasického jump bluesového zvuku, tzv. „out of phase“, docílíme na kytaře například tím, že otočíme polaritu jednoho snímače a pak hrajeme na oba snímače zároveň. Výsledný zvuk doladujeme pomocí ovládání hlasitosti jednotlivých snímačů. Takto to používal i B.B. King. Já od roku 2008 hraji skoro výhradně na lubovku Gretsch Count-ry Club se snímači Dynasonic. Vyhovuje mi

zvuk singlů v kombinaci s velkým tělem kytary. (Ukázku zvuku této kytary si můžete poslechnout například v mé skladbě When The Sun Went Down na Youtube.) Dále vlastním lubovku Gibson ES-150 z roku 1950 s jedním snímačem P-90 u krku, ta už ale většinou odpočívá v bezpečí doma. Pak mám také Thinline Telecastera, kterého jsem před pár lety koupil přímo od Kida Ramose. Ten má také u krku snímač P-90.

Ví se o Tobě, že si sám vyrábíš aparatury. Kde jsi získal potřebné znalosti ke stavbě vlastních zesilovačů? Máš nějaké elektrotechnické vzdělání, nebo sis na všechno přišel sám?
Jsem čistě amatér a nadšenec, nemám žádnou „elektro“ školu. Informace jsme získal od starších kamarádů, kteří naopak takto zaměře-

né školy mají, a hlavně z internetu. Je to moje velké hobby, stavím zesilovače a provádím opravy pouze pro svoje potřeby, nikdy mi ne napadlo se tímto zabývat komerčně.

Jaká zapojení tedy používáš?

Můj oblíbený kytarový zvuk získávám pomocí přebuzeného lampového zesilovače, před který zapojuji Fender 63' Reverb Unit, což je lampový pružinový hal. Zesilovačů jsem si udělal několik, jsou různě hlasité, a vybírám je vždy dle velikosti pódia. Zapojení mají všechny skoro stejné, a jako předloha mi posloužily staré tweedové zesilovače Fender z 50. let. Jejich zapojení jsem pozměnil jen minimálně. Především chci, aby mnou vyrobené zesilovače

„OD STARÝCH ORIGINÁLŮ SE ODCHYLUJI I V SAMOTNÉ KONSTRUKCI, NEPOUŽÍVÁM ANI TIŠTĚNÉ SPOJE, ANI PERTINAXOVÉ ČI PAPIROVÉ DESTIČKY S NÝTKY, ALE VSADIL JSEM NA TZV. „POINT TO POINT“ METODU, KDY SE VĚTŠINA SPOJŮ PROVEDE POUZE NOHAMI SOUČÁSTEK...“

schématu, mohou znít velmi odlišně. Jako příklad bych uvedl současný Fender 65 Super Reverb reissue, který vedle starého originálu zní jinak, protože nové součástky z dnešní produkce zabarví zvuk jinak, než součástky vyrobené ještě starými technologiemi, nemluvě o tom, že jsou vyhrané po několik desetiletí. Tak, jako se musí vyhrát kytara, tak se i kombo časem vyhrává. Proto při stavbě používám součástky staré třeba i 50 let, a nebráním se i těm použitým, například ze starých lampových rádií, televizí a zesilovačů.

Jaké typy zesilovačů Tě nejvíce inspirují? Provádíš v nich nějaké svoje úpravy, resp. nenašel jsi nějaké chyby v zapojení originálních zesilovačů, nebo věci, které bys udělal jinak?

Vzhledem ke stylu, kterému se věnuji – tedy blues 50. let, jsem nejvíce času proseděl nad schématy tweedových komb Fender z 50. let. Chtěl bych je mít všechny, ale nemám na to prostředky. U svého zesilovače jsem vyšel ze zapojení tweedového komba Fender Harward, které má pouze 1 kanál a 2 knoflíky: VOLUME a TONE. Změn oproti originálu jsem provedl několik.

zněly staře a autenticky, takže používám skoro výhradně staré použité součástky, často doslova ze smetiště.

Dáváš svým výrobkům přednost před originály?

Vlastním jen jeden originál Fender, a to je 50wattový Fender Blond Bassman z roku 1963. Ten si ale beru jen na velká pódia, takže většinou hraji na své výrobky o výkonech 10 až 30 wattů.

Uvedl jsi, že používáš často staré a použité součástky. Mohl bys rozvést, z jakého důvodu jim dáváš přednost před současnou produkcí?

Zkušenosti získané během stavby zesilovačů a oprav starých Fenderů mi ukázaly, že i když mám dva zesilovače, zapojené podle stejného

Máš jednoho oblíbeného výrobce elektronek, nebo používáš různé druhy?

Líbí se mi například zvuk současných ruských 5881 Tung-Sol reissue. Mají znatelně muzikálnější a detailnější zvuk v porovnání například se Sovtek 5881, které znějí tupěji. Slovenské JJ 6L6 i 6V6 se mi taky líbí. Co se týče ECC83, tak používám ještě staré Tesly a RFT. S novými zkušenosti nemám.

S čím si nejvíce „pohráváš“ při stavbě zesilovače? Jaké konstrukční prvky podle Tebe mají největší vliv na výsledný zvuk zesilovače?

Když si chci postavit zesilovač podle nějaké konkrétní předlohy, velmi důležitý je právě výběr součástek. Já jsem ve svém zesilovači použil například staré uhlíkové odpory Tesla, svitkové kondenzátory Tesla – papírové TC124 a polyesterové TC209. Zajímavé také je, že když jsem porovnával zvuk různě velkých kondenzátorů se stejnou kapacitou – jeden byl malý TC207 (na 400V) a druhý mnohem větší TC209 (na 1000V), tak TC207 zněl tenčejší a TC209 zněl znatelně plněji. Přitom měly oba stejnou kapacitu 22 nF. Znatelný vliv na zvuk má i kondenzátor, přes který jdou v korekcích výšky. V tomto případě je to kondenzátor 470pF na potenciometru TONE. Použil jsem starý ruský, relativně velký keramický diskový kondenzátor 470pF, který výšky příjemným způsobem jako by roztrpí a udělá je příjemné pro ucho. Naproti tomu nový slídkový „Silver mica“ udělal výšky dost jedovatě a sterilně znějící.

Devítipínové patice používám Belton Micalex, které mají pevný stisk. I potenciometry používám co největší a nejobustnější. Zajímavý je i výběr elektrolytických kondenzátorů do zdroje. Ve svém zesilovači jsem zkoušel „elyty“ od několika výrobců, a zvukové rozdíly byly také jasně znatelné. Z nových používám hlavně Slovenské JJ, Německé F&T a Rakouské BC-Vishay. Ze starých často sáhnu po zachovalých Teslách.

Setkáváš se s nějakými pověrami či předsudky, pokud jde o součástky a materiál použitý pro stavbu zesilovače a boxů? Například trať firmy Fender jsou prý unikátní a nenapodobitelná. Používáš tyto součástky, nebo si vystačíš s jinými?

Výroba výstupních transformátorů je svým způsobem alchymie, do které jsem se z časových důvodů nepouštěl. V současné době mi nejvíce vyhovují trať firmy Classic Tone z Chicaga. Jedná se o věrné kopie starých transformátorů Fender. Například i vinutí jsou zde prokládána papírem, a přitom cena je rozumná. V případě dalších materiálů mám podezření, že i materiál, ze kterého je vyrobeno šasi zesilovače, má na zvuk vliv. Ocel mi zní více agresivně, má více ataku, naproti tomu hliník udělá zvuk hodnější a sladší.

Foto: Zdeněk Zrůst

Dělal jsem v minulosti dva identické lampové reverby, jeden na ocelovém šasi, druhý na hliníkovém, a pak je s tímto výsledkem porovnal.

Předpokládám, že i při výrobě reproboxu „laboruješ“ s jeho rozměry a použitým materiálem...
V případě mého komba jsme vsadil na klasiku, proto mám „box“ přesně v rozměrech tweedového komba Fender Deluxe 5E3. Osazen je jedním reproduktorem o průměru 12 palců. Materiál jsem také zvolil podle starých Fenderů – tedy masivní borovice o tloušťce 18 mm. Tento materiál totiž dodá reproboxu větší rezonanci, což bluesové kytáře podle mého názoru sluší. Ze stejného důvodu jsem i ozvučnici udělal tenkou, z 8 mm tlusté borovicové překližky. Ozvučnici jsem navíc přišrouboval jen nahore a dole, aby mohla lépe rezonovat. Výhodou takového boxu je i jeho nízká váha. Dřevotřísková kytarovému zvuku neprospěje.

Jaké používáš reproduktory? Je možné pro dosažení vintage zvuku využít současnou produkci?

V mém 1x12" kombu mám teď osazený Jensen Neo. Před tím jsem využíval Celestion Gold. V obou případech se jedná o současné reproduktory, oba mají citlivost 100 dB a jsou tedy dost hlasité. Jensen Neo se ovšem už bohužel nevyrobí. Dále se mi líbí zvuk reproduktorů používaných v kombaech Fender Super Reverb, tedy v konfiguraci 4x staré 10" AlNiCo reproduktory CTS. Současné Eminence Legend AlNiCo se jim blíží. Současná produkce se dá tedy nepochybně dobře použít, pouze hledání toho správného reproduktoru může chvíli trvat. Nejenom reproduktor – ale každý článek v sestavě, ať už je to kytara, struny, trsátka, šňůra, zesilovač, reprobox či reproduktor je třeba si vyladit podle svých představ. Inspirativní zvuk je pro mne velmi důležitý. Každý kytarista má jinou představu, takže i typy v tomto článku beru jen jako příklad toho, co vyhovuje mně.

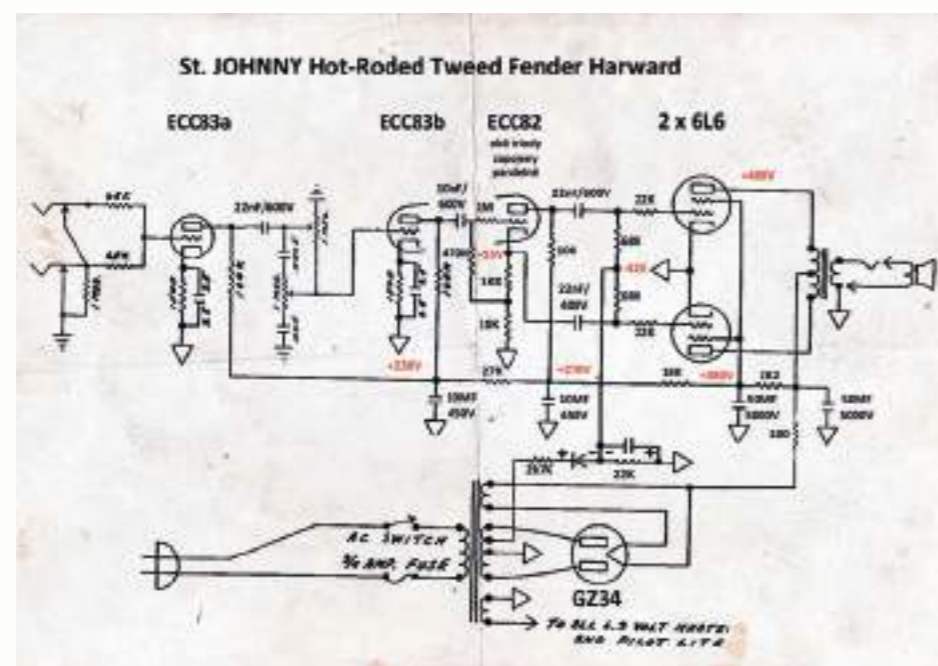
Současný trh nabízí bezpočet různých aparatur a mnoho výrobců se vydává i cestou směřující ke starému zvuku a designu. Co Tě tedy vedlo k tomu, že ses rozhodl pustit se do vlastní výroby?
Na samém začátku to byla touha udělat si spolehlivý a jednoduchý zesilovač, se kterým nebudu muset pořád běhat do servisu. Až teprve

časem jsem začal laborovat i se zvukem. Moje kytara Gretsch Country Club se snímači Dynasonics má specifický zvuk, a vlastně k ní jsem si zesilovač upravil. Slyšel jsem i kopie starých Fenderů od současných „butikových“ výrobců (například TAD, Victoria, Chicken Picking Amps), ale pro mé potřeby mi více vyhovuje můj zesilovač. Asi už jsme si na sebe za ta léta zvykli. Ovšem ta největší „jízda“ – to jsou staré originály. Je to speciální záležitost, skoro živé organismy. To je právě například ten Blond Fender Bassman 6G6B z roku 1963, který sám vlastním.

Můžeš nám prosím „načrtnout“ nějaké Tvé oblíbené (nebo Tebou upravené) schéma?

Jak už jsem se zmínil, komba, na které teď nejvíce hraji, vychází z Fender Harward. Použil jsem větší transformátory, a namísto 6V6 jsem použil lampy 6L6, abych zvedl výkon na nějakých 30 W. V předzesilovači mám jednu ECC83 a hlasitost jsem zapojil podle komba Fender Delux 5E3, tedy tak, že na běžec signál přivádím. Zvuk je takto plnější a živější. Nevýhodou je, že potenciometr hodně rychle zabírá, ale na to už jsem si zvykl. Abych omezil různé pazvuky („prčnění“, bzučení), když je zesilovač vytočený naplno, jako invertor jsem použil lampu ECC82 (namísto ECC83), obě triody zapojené paralelně, a přizpůsobil jsem tomu i hodnoty součástek v invertoru. V obvodu koncových lamp jsem zmenšil hodnotu vazebních kondenzátorů ze 100 nF na 22 nF a svodových odporů z 220 K na 68 K. Na g1 mřížky koncových lamp jsem přidal odpory, které zmenšují zkreslení, jež vzniká následkem dějů zvaných „blocking distortion“ a „bias excursion“ (viz obrázek dole).

Používáš ve svém signálovém řetězci také nějaké krabičky?
Pouze externí lampový reverb – konkrétně klon reverbu Premier Reverberation model 90.

Je to velmi zajímavé zapojení z 60. let – hlavně způsob, jakým se míchá suchý zvuk s reverbem. Využívá pouze jednu ECC83 a jednu 6L31. Má tu vlastnost, že signál i zesílí, takže nakopne zesilovač více, než samotná kytara. Tento reverb, nebo Fender 63 reverb unit je pro styly 1950's jump blues a surf nezbytný.

Kdybychom se podobně jako ty chtěli pustit do vlastní úpravy nebo výroby zesilovačů, dokázal bys nám doporučit nějaké konkrétní informační zdroje? Případně: Jakých chyb je dobré se vyvarovat a na co bychom si měli dávat pozor?

Doporučil bych například stránky www.amp-ware.com, nebo www.valvewizard.co.uk. Řada lidí stavbu svých zesilovačů zdokumentovala na svých www stránkách či publikovala na různých fórech. Jako klíčové slovo může při vyhledávání posloužit výraz DIY, neboli „Do It Yourself“. Další zdroj informací představuje československá literatura z 50. a 60. let z oboru radio-techniky. Začátečnickům bych určitě doporučil začít s jednoduchým zapojením, jako je například 5wattový Fender Champ. Prostudovat si nejdříve zásady dobré konstrukce, tj rozmístění transformátorů na šasi, vedení signálu zesilovačem, zemnění, jak zapojit žhavení apod., a pak se teprve do stavby pustit. To by bylo téma na samostatný článek. A hlavně pozor na vysoké napětí! I když je zesilovač vypnutý a odpojený ze zdi, elyty ve zdroji zůstávají nabitě a umí pořádně kopnout.

Honzo, děkuji Ti skvělý za rozhovor.

PS: Nutno dodat, že kromě hostujícího Charlieho Slavíka osud do kapely St. Johnny přihrál Pavla Plánku na bicí a jsem velmi rád, že si osud pohrál i se mnou.

Banjo Ukulele

More Models Available

